

(Галатів, 2:7-16)

Отець наш небесний, ми знову зібралися вивчати Твоє святе та вічне Слово. Поблагослови нас в ім'я Твоє. Амінь.

Дорогі наші друзі, ми продовжуємо вивчати Послання до галатів святого апостола Павла. Минулого разу ми зупинилися на перших віршах 2-го розділу. Це дуже важливі вірші, в яких апостол Павло розповідає про свою позицію щодо проповідування Євангелія. І що Євангеліє Павла, яке він проповідував, не відрізняється від Євангелій інших апостолів. Читаємо з 1-го вірша: "Потім, через чотирнадцять років, я пішов знову до Єрусалима з Варнавою, взявши з собою і Тита. А пішов я за об'явленням і виклав їм, і особисто знатнішим, Євангеліє, яке я проповідую язичникам, щоб знати чи не даремно я подвизаюся або подвизався. Але навіть і Тит, який був зі мною, будучи греком, не був змушений обрізуватися. А перед псевдобратами, які до нас прийшли, щоб підглядати свободу нашу, яку ми маємо в Христі Ісусі, щоб підкорити нас. Ми ні в чому не піддалися їм і не скорилися, щоб істина благовістя збереглася у вас. І в знаменитих будучим, якими б вони не були колись, для мене немає нічого особливого, бо Бог не дивиться на обличчя людини, і на мене ті знамениті нічого не поклали".

Отже, Павло засвідчує, що він проповідував милосердя Боже, і апостоли також проповідували милосердя Боже. Павло проповідував благовоління Боже, те ж саме проповідували апостоли. Павло і апостоли прийшли до повного взаєморозуміння: всі вони проповідують одне й те саме Євангеліє. Дійсно, це було чудовим висновком! Читаємо далі:

"Але, навпаки: вони побачили, що благовістя серед необрізаних доручено мені, як для обрізаних - Петрові".

/Гал.2:7/

Слід зауважити, що не мається на думці існування двох Євангелій: одного від Петра, а іншого від Павла. Між цими двома чоловіками було цілковите взаєморозуміння. Отже Євангеліє, тобто благовістя, для обрізаних та Євангеліє для необрізаних були звернені до різних груп людей. Дійсно, Павло звертався до гелленів-язичників. Павла було покликано йти до гелленів-язичників, котрі були необрізаними. Петра було покликано піти до його власних юдейських братів, котрі звичайно були обрізані. Читаємо 8-й вірш:

"Бо Бог допомагав Петрові в апостольстві між юдеями, і мені сприяв між язичниками".

/Гал.2:8/

Старе англійське прислів'я стверджує: "Аби пізнати смак пирога, слід скуштувати його. Отже, якими були наслідки

діяльності Петра та Павла? Коли проповідував Петро, доносив до людей благовістя Боже, декілька людей спаслися. Коли Павло проповідував благовістя - також спаслися декілька людей. Обидва вони, Павло та Петро, проповідували одне й те ж саме Євангеліє. Переносячи цей принцип у наше сьогоднішнє, ми розуміємо, що істинним результатом та перевіркою будь-якої християнської роботи є не підвищення в чині. Реальною перевіркою є реальні результати християнської діяльності. Віруючі в Бога люди мають бути глибоко переконані та впевнені у тому, що вони підтримують духовенство, діяльність котрого дає добрі результати. Якщо ж немає добрих результатів, тоді чи хто-небудь підтримуватиме таке духовенство? Читаємо далі:

"Яків, Кифа та Іван, які вважаються стовпами, пізнавши благодать, дану мені, подали мені і Варнаві руку єднання, щоб ми йшли до язичників, а вони - до обрізаних".

/Гал.2:9/

Отже, апостоли визнали апостольство Павла. "Подали руку єднання" - єднання грецькою мовою виражається словом "коїнонія", саме це слово було одним з найважливіших слів у Євангелії. Це слово зображало найвищий рівень стосунків. Воно означало розкриття особистості людини перед Господом Богом. Читаємо 10-й вірш:

"Тільки щоб ми пам'ятали про бідних, що я намагався робити ретельно".

/Гал.2:10/

Трохи пізніше Павло повернувся та приніс жертву бідним святим Єрусалима, тому що саме та церква перебувала в жалюгідному становищі внаслідок її переслідування. Саме через те, що до свого навернення у віру Павло очолював переслідування цієї церкви, він бажав власноруч зробити подарунок Єрусалимській церкві.

Отже таким чином Павло зробив суспільно корисну справу. Натомість ми, вважаючи себе щирими поборниками віри, сьогодні винні у відсутності реальних добрих справ у цій сфері. Святий апостол Яків у соборному листі вчить: "Якщо брат чи сестра нагі і не мають щоденного прожитку, а хтось із вас скаже їм: "Ідіть з миром, грійтесь і їжте, але не дасть їм потрібного для тіла, то яка з того користь? Так само і віра, коли не має діл, то вона мертва сама по собі". /Як.2:15-17/ І апостоли там, в Єрусалимі, сказали: "Отже, брате Павло, ніколи не забувай допомагати знедоленим та бідним людям". І відповів апостолам Павло: "Саме цю справу я мав намір робити".

В розглянутому нами особистому розділі Послання святого апостола Павла було зображено досвід, набутий Павлом під час перебування в Аравії з Ісусом Христом, та взаємовідносини

Павла з іншими апостолами в Єрусалимі. А тепер ми розглянемо події в Антіохії та стосунки між Павлом та Симоном Петром. Відверто скажу вам, що мені дуже до вподоби саме ця частина Павлового Послання.

Слід зазначити про те, що церква в Антіохії майже повністю була язичницькою церквою, однак з домішкою юдаїзму. Отже ми не зрозуміємо подій, що трапилися там, якщо спочатку не згадаємо як діяла рання церква. Ця церква відзначала свято любові на честь вечері Господньої. Саме на цю тему апостол Павло виклав багато своїх міркувань в своєму Першому Посланні до коринтян. Віруючі люди ранньої церкви збиралися навколо столу під час свята любові, перед тим, як святкувати на честь Господньої Вечері. Отже коли язичники були навернені у віру, в церкві виникла проблема. Серед віруючих людей, котрі приходили до церкви, були юдеї, а вони ніколи не вживали в їжу те, що було принесене в жертву ідолам. Натомість язичники були ідолопоклонниками. Вони мали за звичку вживати в їжу м'ясо, котре спочатку було принесено в жертву ідолам, окрім того вони їли свинину та м'ясо інших тварин, які згідно закону Мойсея вважалися нечистими, тобто забороненими для вживання. Але для язичників ці закони не мали ніякого значення: язичники жили не відаючи про ці закони.

Отже, що мало бути зроблено, аби не ображати християн-юдеїв? У церкві Антіохії було поставлено два столи. Навколо одного столу сідали християни-юдеї, навколо другого столу - язичники. Апостол Павло сідав їсти до столу, навколо котрого збиралися язичники. Незважаючи на те, що він був юдеєм, апостол Павло їв разом з язичниками через те, що він вважав: не має ніякої різниці чи ти їси м'ясо, чи ні - м'ясо ніколи не приведе тебе до Бога.

І коли Симон Петро прибув до Єрусалима для зустрічі з Павлом, він дуже здивувався, бо хоча й був християнином, він ніколи не вживав у їжу нечистого. Друже мій, пригадай що сказав Петро Господу з покрівлі будинку в Йопії перед тим, як прийти до дому Корнилія. Про це написано в Книзі Дій апостолів, розділ 10. Симон Петро мав видіння відкритого небесного царства, з якого опускалася на землю посудина, вщерть заповнена всякими нечистими тваринами. "І був голос до нього: "Встань, Петре, заколи і їж!" Але Петро сказав: "Ні, Господи, я ніколи не їв нічого скверного та нечистого!" І голос до нього вдруге: "Що Бог очистив, не вважай того за нечисте". /Дії 10:13-15/

Коли Петро прийшов до Антіохії зустрітися з Павлом, він вже протягом певного часу був наверненою у віру людиною, однак він все ще дотримувався юдейських правил у вживанні їжі. Увійшовши до церкви, Петро побачив два столи: один для

язичників, а інший - для юдеїв. Ось як Павло зображує поведінку Петра:

"Коли ж Петро прийшов в Антіохію, то я відкрито виступив проти нього, - заслуговував він бо на осуд. Бо перед тим, як прийшли деякі люди від Якова, він їв з язичниками. А коли ті прийшли, то почав таїтися і відокремлюватися, боячись обрізаних".

/Гал.2:11,12/

Вірогідно так відбувалися тоді події. Коли настав час сідати за стіл, Симон Петро підійшов та розташувався за столом, навколо котрого їли юдеї, а Павло зайняв місце за столом язичників. Петро помітив, що поміж іншої їжі на столі язичників була смажена свинина. Після вечері Петро разом із Павлом вийшли на вулицю трохи прогулятися. Петро звернувся до Павла: "Я бачив, що ти сидів за столом язичників". "Так, я сидів там", - відповів Павло. "І я бачив що ти їв смажену свинину сьогодні. Чи смачно? Я ніколи не куштував її", - зауважив Петро. "Так, це дуже смачно", - відповів Павло. Тоді Петро спитав: "Як ти вважаєш, чи буде гаразд, якщо я їстиму за столом язичників?" Відповів Павло: "Добре, завтра вранці на сніданок, як мені відомо, наш кухар приготує чудові січеники з свинини, чому б тобі не скуштувати їх?" Отже наступного ранку під час сніданку Петро підійшов до столу язичників, ніяковіючи сів та без великого бажання взяв січеник. Однак скуштувавши його, він зізнався Павлу: "Так, це дійсно дуже смачно!" Павло відповів: "Так, з благовоління Божого ти можеш або їсти це, або не їсти. Це не має вирішального значення. Вживання або невживання м'яса в їжу саме по собі не приведе та не присвятить тебе Богу". Тоді Симон Петро сказав: "Увечері я знову сяду за ваш стіл: кажуть, що на вечерю буде шинка, я хочу покуштувати її". Коли під час вечері Петро пішов до столу язичників зайняти там місце, він оглянувся та побачив кількох старійшин Єрусалимської церкви, котрі прибули з візитом до Антіохії. Тоді Симон Петро обійшов навколо столу язичників, знову повернувся до столу, навколо котрого сиділи християни-юдеї, та сів вечеряти разом із ними. Павло побачив вчинок Петра. В своєму Посланні до галатів Павло зображує події, що були потім. Читаємо 13-й і 14-й вірші:

"Разом з ним лицемірили й інші юдеї, навіть і Варнава пристав був до їхнього лицемірства. І коли я побачив, що вони діють неправдиво, згідно з правдою Євангелія, то я сказав Кифі при всіх: коли ти, будучи юдеєм, живеш як язичник, а не по-юдейськи, то навіщо ти змушуєш язичників жити по-юдейськи?"

/Гал.2:13,14/

Отже Петро міг сидіти та їсти за будь-яким столом: чи

разом з язичниками, чи там де сиділи християни-юдеї. Однак коли Петро сидів та їв за столом з язичниками, а потім з остраху братів з Єрусалима повернувся знову їсти до столу, де сиділи юдеї, - своїм вчинком він стверджував, що стіл язичників є нечистим та неправильним, а правильним є стіл християн-юдеїв.

Слід пам'ятати про те, що прибулі з Єрусалима брати були суворими законниками. І вони вважали визначним привілеєм благовоління, котре вони мали. Тому я не маю нічого проти тих людей, котрі сьогодні не бажають вживати в їжу деякі види м'яса. Однак нехай ці люди дадуть мені волю їсти те, що мені до вподоби. Відверто кажучи, з огляду на власне здоров'я я не вживаю в їжу багато свинини. Однак роблю я це зовсім не з релігійних причин або переконань. Симон Петро відвернувся від свободи, яку він мав у Христі, щоб знову повернутися до юдаїзму.

Характер докору Павла, що він виголошує християнам-юдеям, перш за все розкриває непослідовність юдейського законництва. Якщо Симону Петру було правильно жити як живуть віруючі язичники, тоді чому він бажав, аби язичники жили законами юдейськими? Однак саме це виголошувала його поведінка, коли він кинув стіл язичників та сів до столу разом із християнами-юдеями. Якщо Петру було достатньо того, що віруючі язичники живуть з благовоління Божого незалежно від закону Мойсея, то чи не достатньо цього для самих язичників? Якщо Симон Петро був вільний жити не за законом Мойсея, тоді чому не можуть жити поза законом Мойсея язичники?

А тепер ми починаємо розглядати ту частину цього чудового Послання, де апостол Павло пояснює вчення про виправдання вірою. Читаємо 15-й вірш з 2-го розділу:

"Ми ж юдеї за природою, а не грішники з язичників".
/Гал.2:15/

В ті стародавні часи юдеї дивилися на язичників як на грішників. Тоді слова "грішник" та "язичник" по суті були синонімами. Таким чином, докір Павла повністю розкриває оманливість законництва. Читаємо 16-й вірш:

"Та знаючи, що людина оправдується не ділами Закону, а тільки вірою в Ісуса Христа, то ми увірували в Ісуса Христа, щоб оправдатися вірою в Христа, а не ділами Закону, бо ділами Закону не оправдується жодна людина".

/Гал.2:16/

В цих рядках Послання Павла до галатів ми маємо ясне та зрозуміле твердження про виправдання вірою. Повір мені, друже, законники мали дуже багато клопоту з цими рядками апостола Павла. Одного разу я чув проповідь законника, котрий використовував саме цю цитату: звичайно, він

перекручував її так, що то була просто пародія на справжній зміст. Це формулювання апостола Павла розладнує будь-яку сучасну релігійну законницьку систему. Отже, ствердження про необхідність додати щось до віри в Ісуса Христа є перекрученням Євангелія.

Прошу вас звернути особливу увагу на слова Павла. Якщо юдей мав кинути виконувати вимоги закону Мойсея, тобто відмовитися від них, задля виправдання вірою, тоді, як запитує апостол Павло: "Чому язичник має бути примушений виконувати Закон?" Саме навколо цього питання виникла дискусія на апостольському соборі в Єрусалимі: "Чи треба змушувати язичників виконувати закон Мойсея?" Ці події описані в 15-му розділі Книги Дії апостолів. Дякуючи Господу, направлені Духом Божим було знайдено відповідь: язичники не повинні виконувати закон заради спасіння чи навіть свого існування, оскільки вони отримали благовоління Господне. Чи могли язичники отримати виправдання у вірі дотримуючись закону, коли юдеї вже довели, що зробити це неможливо? Юдеї були обізнані з вимогами закону протягом майже тисячі п'ятисот років, але зовсім не були в змозі дотримуватися їх. Отже який сенс примушувати язичників робити те, що не врятувало жодного ізраїльтянина? Віруючі язичники вже були виправдані благоволінням Божим. Для язичників було б цілковитою безглуздістю відкинути благовоління Господне заради закону, який був нездатний виправдати юдеїв.

І в наш час багато людей звертаються до закону. Деякі люди вважають, що цим ви зробите щось важливе, щось приємне для Бога, але це ж неможливо! Єдина можливість для спасіння – це віра в Ісуса Христа, це спасіння Його благодаттю, це спасіння Його милосердям, яке Він виявив нам там, на Голгофському хресті, коли помер за нас, як ми були ще грішниками. Отож, друже, прийміть Господа таким, як ви є. Він змінить ваше життя на краще. Він дасть вам велике право – називатися і бути дитиною Божою. І ви матимете життя вічне. Нехай Господь допоможе вам у цьому.

Ми прощаємося з вами. Ми продовжимо вивчення цієї Книги в наших наступних радіопередачах. До нових зустрічей в ефірі. Нехай Господь рясно благословить вас.